

Κί' ἐγώ, Μεγαλειότατε, Ρωμῶς κολοκωθῶ,
τοὺς λόγους δευλοῖσά καὶ νὰ με συμπαθῆς.

Κί' ἐγώ, τῶν δρόμων αἰοῖδός,
ψάλλον τὰ μάλιστ' ἀηθῶς,
ἐκεῖ παρῖσθην ἀναυθῶς.

* Πῆς, Κορῶνα, λαϊκή,
' πῆς, Κορῶνα ταξιδιάρρα,
πῶς τὰ πέρασες ἐκεῖ...
' πῆς τα κί' ἔχομε λαχάρρα.

Ποιοὺς ἀντάμωσες; ποιοὺς εἶδες;
σοδῶσαν γὰ' μᾶς ἑλλίδες;
' Πῆς τα νὰ στρωθοῦν κλαδῆ,
' πῆς τα νὰ τὰ μάθουν διοί,
κί' ἡ θλιμμένη των καρδίᾳ
νὰ γενῆ σὺν περιβόλῳ.

Βασιλῆά μου, φώτισέ μας,
ἔλα παρηγόρησέ μας,
δῶσε μας ὀλίγο θάρρος,
' πῆς εἰσοῦλε κί' ὁ Μαγάρρος,
πῆς εἰ σοῦπαν Γουλιέλμοι καὶ Φραγκῖοι καὶ Λουμπέδες
νὰ χαροῦν' Ἑλλήνων παῖδες.

' Πῆς τα γὰ νὰ λειψ' ἡ γράνα...
εἰ χαρὰ μας! . στήν Ἀθήνα
ἤλθες πάλι, Βασιλῆά,
τὸν χειμῶνα νὰ περάσῃς,
καὶ ξανάρχισε δουλειά,
κί' ημεῖς, ζωὴ καὶ δράσις.

' Ἠλθες πάλι, κί' ὄσοι βάζουν τα σκελιά μας' στήν ἀγγάρα
κί' ἔχουν μέσα τους ψυχῆ
βγαίνουν ἀπὸ τὸ καυκί των ὄσων καὶ τα σαλιγκάρρα
δοτερ' ἀπὸ τὴν βροχῆ.

' Ἠλθες πάλι, Βασιλῆά,
' σὺδ πικιλεθρον ἰδῶ,
καὶ τραβῶντας τὰ μαλλιά
πότε κλέψα μας παιηρά,
πότε νέα τραγουδῶ.

* Ἐμὰθ' ἀπὸ κάθε φίλο κί' ἀπὸ κάθε μου γνωστὸ
πῶς ξανάλθες, Βασιλῆά μου, μὰ σὲ λόγους ἀπιστῶ.
Μοῦπανε χωραταί' ἦδες πῶς ξανάλθες, λαοσώστη,
πλὴν ἐγὼ δὲν χωραταίεω,
κί' ἂν δὲν ἔβγῃς σὺν ἐξώσῃ
νὰ σί' ὄω δὲν τὸ πιταίεω.

' Ὁ λαὸς ὁ κακομοίρης,
ὁ γρηγάρρης, ὁ φρενήρης,
ἐσυνέθισε τοῦ κάκου νὰ ποῖη, ν' ἀνασιενάξῃ,
νὰ στριγγλίῃ, νὰ φωνάξῃ.

Τῆς σηνγαῖς του τῆς φωναῖς κί' τ' ἀνασιενάγματά του
εἰ συνέθισαν ταῦτ' ἀκαθῶς. Ἐξοχωτάτου,

κί' ἀπὸ κλάψαις καὶ φωναῖς ἐκουράσθη πῆρ κί' αὐτός,
καὶ προσμένει, Βασιλῆά,
τὴν διμῆ σου τὴν λαλιά
κουρασμένος καὶ σηνκατός.

* Ἐλα τώρα, Βασιλῆά μου, σήκωστον νὰ σηκωθῆ,
κούνα τον νὰ κουνηθῆ,
κί' ἀνασιενάξῃ,
νὰ ποῖσῃ, νὰ φωνάξῃ.

Μὴν τὸν θέλῃς, Βασιλῆά μου, δίχως ἀνασταναγμό,
δίχως πόνο καὶ λυγμό,
μὴν τὸν θέλῃς νὰ κεντάξῃ κρῶς σὺν κομματὶ πάγου
τὴν ξετοῖσταιη λαπάρα καθῆνός ρουσοφοράγου.

Κί' ὁ Περιεχόμενος Ψάλλει τὸ πέσιμο τοῦ Ράλλη.

Π. — Ἠλθες καὶ πάλι, Βασιλῆά, καὶ κρυφοβλέπω μόνος
ν' ἀνθίζουν τριανταφυλλιαῖς σ' ὅσους πάγου τοῦ χειμῶνος.
' Ἐμάθαμε πῶς ζήτησες Στρατοὺς δροῦὰ κορπὰ
κί' εἶπες σ' ὅσους ἐξ' ὀμογενεῖς νὰ δώσουνε λερτὰ
γιατὶ ποτὶ δὲν γίνονται Στρατὰ χωρὶς αὐτὰ.

Γιὰ τοὺς Στρατοὺς ἐσκήτησαν ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι
κί' ἐγέμισαν τὰ στήθη μας μὲ πόθον συγκινήσεις,
ἐδέχθης καὶ τὴν Ἐρευναν τοῦ Πλάτωνος Ἀρακούλη
καὶ τόπες πῶς περιφρονεῖς θὰ τὴν ἀνερευνησῃς.

Ποὺ τὸν ἐνεθάρρυνες, κί' ὁ Πάτων δ καυμένος,
δοῦ μ' αὐτὴν τὴν Ἐρευναν ἦτον ἀηληπισμένος,
κί' ἐσκέπτετο περιήλικος ἂν πρέπει νὰ τὴν βγάῃ,
σὺν ἄκουσε τοὺς λόγους σου περιχαρῆς ἐφάνη.

Τώρα ποῦ μὲ τὴν Ἐρευναν ἐμφορῶς θὰ σπονδάξῃς
καὶ πάντα θὰ τὴν ἐρευνῆς γιὰ νὰ διασκεδάξῃς,
χαρὰ σ' αὐτὸν τὸν Πλάτωνα, χαρὰ σ' ὅσους τὸν Ἀρακούλη,
τώρα θ' ἀνοῖξ' ἡ τύχη του νὰ τὸν ζηλεύουν ὄσλοι.

* Πέρασες κί' ἀπὸ τὴν Βιέννη, πέρασες κί' ἀπὸ τὸ Παρίσι,
κί' ἤλθες τώρα, Βασιλῆά μου, ποῦχομε καὶ πάλι κρῖσι.
Τὸ Ραλλὰκί' σ' τὴν Βουλῆ
' πῆρε τοῦμα τὸ καυμένο,
πᾶει τὸ χρυσὸ μαλλί
κί' εἶναι παραθυμωμένο.

Τὸ μαρτύρησαν οἱ φίλοι καὶ τοῦ βγάλαν τὴν ψυχῆ
μὲ τὰς τόσας ἀπαιτήσεις, δοῦ μ' ἐφρανε βροχῆ.
Δὸς καὶ τοῦτο, δὸς κί' ἐμῖνο,
ἄλλως φεύγω καὶ σ' ἀρίνω.

Μέσα σ' τῆς Βουλῆς τοὺς ὄσλους
τόφαγαν μὲ μπαμπασπᾶ,
κί' εἶναι τώρα μὲ τοὺς ἄλλους
σὲ μὴν ἀκρ' ἀπελιπυᾶ.

Τῆς Βουλῆς τὸ μεγαλεῖον, Βασιλῆά, δὲν τὸ βαστῶ,
Βουλευτῶν δημοκρασία, ψηφοπάζαρο σωστί.

Πόσα θέλεις να ψηφίσω; θέλω τόσα κι είναι λίγα...
 Ελα πάρε τα, κολλητήρα.
 Δόσε και στους άλλους, μπάρομπα... να και σεις, βρε πατριώτα,
 τον περιόρισμο να τρώτε.

Έξω της δημοκρατίας δε μη στέκεται κανείς
 έως ού να πάρη τέλος των Ρουμητών η πολιτεία,
 κι όπως των ξενοδοχείων τρέχουν οι διεμνηείς
 σε βαπόρια και σε τραίνα για να βρούνε πελατεία,
 έτσι τρέχανε κι οι φίλοι των κομμάτων και αυτός
 οι σταθμούς και σε λιμάνια να ψαρεύουν; Βουλευτές.

Ελα ψήφισε μαζί μας κι' δ, υ θέλεις θα σου γίνη,
 τ' δικό μας το Κουβέρο που πωλν πιλάφι δίνει,
 άρρησε τον Θεοτόκη, γόρσις με το Ντοβλέτι
 να χορτάσει το ρουσφέτι.
 Απαρνήσου και τον Μήσο, προσκολλησού στον Κορφήτη
 νάχης την κοιλιά χορτάτη.

Τρέχουν τα λαγανικά
 με τα λόγια τα γλυκά,
 νύκτα πόρτας έκτυποσαν και τους είχαν κλάσει λίσσους,
 κι' αντιμετώπιζον του κράτους έτρεχαν με' ποκαμιάσις.

Ψάχνουν για τον Ρεδιάδη,
 ψάχνουν, για τον Κριεμάδη,
 άλλους ψάχνουν κι άλλους βερίσκουν... ήταν σόγγιους μεγάλη,
 μερικώς του Θεοτόκη τους έπηγαναν' στού Ράλλη,
 και του Μήσου λαγαράνακα
 τ' έτρεχαν' στού Σκαρπινάκη.

Ποία νάς πολιτική
 κι' έσκουζαν έδω κι' εκεί :
 Σηκωθήτε σηκωθήτε σε μεσάνυχτα βαθειά
 να ριχθήτε στού Κουβέρονη την ξερή κολοκυθιά.

Σηκωθήτεσηκωθήτε με τον έντιμό σας ψήφο
 να γραφέμετε και πάλι τον κοιλιακό σας τύφο.
 Σηκωθήτε και πετάτε γύρω γύρω σαν κοράκια...
 μαρς έμπρός με' ποκαμιάσις και λυτά καλαμοβάρβα.

Τέτοια νύκτα σαν κι' έκεινη
 δέν την βάζει λογισμός,
 άλλος τρόπος δέν έγινη
 παρά μόνον κυνηγιός.

Μέσα σ' έκεινης της ρυκείας την θείαν αιωπή
 κάθε κοιλιά πολιτική ζητεί το μερτικό της,
 και πάντοτε και μάλιστα νέν ευκαιρον ελπείν:
 κυνηκώτησαν κυνηκί, τα πάντα κυνηκώτες.

Φ. — Ο Ράλλης, ποτέ τον έκαναν οι λιμασμένοι φίλοι
 να' δη σαν βόδι τον λαππά, τον οδρανό οροντέλι,
 ο Ράλλης, που τον έτρεφαν μ' έκεινα τα ρουσφέτια,
 παραναλδοσε κι' έλεγε του κώρ Ζαήμη τέτοια :

Είσαι μηλίτσα 'στού γκαρενιού τα μήλα φορομμένη,
 πλην ο Ζαήμης άρωνος έμπρός' στον Μήσο μένει,
 και το Ράλλια το έλεγε με' πόνο, Βασιλά μου:
 δέν μου' μιλάς, μηλίτσα μου, δέν μου' μιλάς... μηλιά μου.

' Ω της Βουλής μας της σεμνης και της εθνεπεσιώτης !
 ' στον Καρατάνο' εΐχησαν κι' ο Μήσος κι' ο Κορφήτης,
 ' στον Άνδρα τον, μαικροσκελή,
 καθώς διέδιδαν πολλοί.

Καθείς δικό του Πρόεδρο' ζήτουσε να τον βγάλη,
 και τράβ' αυτός από τη μια κι' έκείνος απ' την άλλη
 τον έκαναν να τραγουδή τραγουδι που μ' άρσει:
 νασιούρι' άγάπη και παλάμ' μ' έβράνε στη μέση.

Θεέ μου τί τραγώματα και τί φιλοπατία ! ..
 κι' έγινε για τον Πρόεδρο διπλή ψηφοφορία,
 λαχνασμένο κύνταζα τον κάθε πατριώτη,
 το Παρλαμένο με λαό κυριαρχο γεμάτο ..
 οτός ο Ράλλης έμυθα πώς βγήκε με την πρώτη,
 άλλ' όμως με την δεύτερη μόστο Σαμφών και κάτω.

Ο κός Ζαήμης, Βασιλά, τοδκανε πανηγύρι,
 μεταπότως οτήν δεύτερη κι' άφησε τον Κάιρη,
 κι' έφημις τον Πρόεδρο του Κόντε, Βασιλά,
 κι' έπήραν τον άνήφορο του Μήσου τα μαλλιά.

Ο Μήσος δέν' μιλούσανε μονάχος του' μιλούσε,
 το Παρλαμένο μάλλανε και το πετροβολούσε.
 Δεκαεπτά, φηθύριζε, δεκαεπτά νομάτοι
 μου' φάγανε το μύτι.
 Δεκαεπτά μ' έρριζανε κι' έμένα — σακραμέντο! —
 μέσα στο Παρλαμένο.

Δεκαεπτά μ' έρριζανε και μουλπαν: Ράλλη, σκόλα...
 χαίριστε Γιάρρο και Βουλκάν αντιορπιλλοβόλα,
 και οσές τουφέκια Μίνιλιχο, χαρηιά Στρατών και Στόλων,
 κι' έπιροποι πρός δοκιμήν πατοίαν πυροβόλων.

Δεκαεπτά μ' επρόδωσαν εις την Βουλήν προδήλας,
 δεκαεπτά τών έρριξαν και τών ρεπουμπλικάνο,
 μ' άφησε κι' ένας Βουλευτής, γραι κι' αυτός ο φίλος
 τα πυροβόλα τάθειε Κανέ να τού τα κάνω.
 Μ' έκεινους τούς δεκαεπτά μαράτσουσα και κτήριουσα,
 μ' άφησε κι' ένας έπειδή το στήμι του δέν' τοίχιουσα.

Τώρα κι' έγω θα κνηγήω με τα λαγονακι μου ..
 δεκαεπτά μ' έρριζανε, με τούς κατακερμάτους,
 δέν' έξρω πός μ' έπάσανε ξανά τα κερικά μου
 κι' έβήγα στον έξώστη μου και τούς αναθεμάτους.
 Έκεινο το δεκαεπτά, ποθριξε κι' άλλους κάτω,
 του Γρούδα πούτους έγινε το τρίς ανάθεμά το.

Κλαίω τον καταρομάλλη, που τον ήθελε κι' η Πόλη,
 τον Καλλιφρονά, τον Νώντα, τον τρανό τον κούρ Βασιλή,
 κλαίω και τον' Ασημάκη, πουθελε να τον πανιρέψης,
 κι' Ελα νέους Κυβερνήτας, Βασιλά μου, να γυρέψης.

Μόλις έφθασες και πάμι μες' οτή γή του ραχαιτού
 να σκεφθούμε για σπουδαία
 κρείς βρέμεται γαθαία,
 και θ' άρχισουν η τραχάλια της μαμής του Παλατιού.

Έχεις κρείον, Βασιλά μου, και οτήν νέαν κρείον κρείνε
 τα συχνά τα σήκω πίες πώς καλή δουλειά δέν' είναι,
 κι' άν άπο χρουσή νεφέλης
 στραιάς τρώνται θέλης,
 σε ποιόν τόπο, σε ποιό μέρος έγινε καλό κανένα
 με τών ψήφων τα παζάρια, τάδρια και δηλωμένα;

Ο λαός σου δίχως λόγια και χωρίς διαδηλώσεις
 και κινήσεις παραφόρος
 με φραγγέλιον προσμένει, Βασιλά, να φραγγελώσης
 της Βουλής τούς ψηφεμένους.

Πρός τον Άνακτα λαλέε κι' η κυρία Φρασευλή.

Καλώς ήλθες, Βασιλά μου... μες' οτήν τόσαι φασαρίας
 'κάνανε χορδ' στο Πάλας κι' έμεις δλαις η κυρία
 για τα δίστυχα θηρία, πουπάθαν θανατικό,
 και λιμός τα φοβερίζει μες' στον Ζωολογικό.

Τι ζωόφιλοι σε τοιού μās συνέδραμαν πολλοί !
 δέν' μās έφθανε τών Παιδων τών άπόρων η Σχολή
 να μας τώρα και τα ζώα, βγήκαν άπορα κι' εκείνα,
 και χορός θα μās γυρεύουν ίσως μια φορά τον μήνα.

Στο λογικόν Βασιλείον της πένας και της πάλας
 εξαίρονται τα λογικά για τ' άνευ λογική,
 κι' οι λόντες τών' Αθηνών χορέψανε' το Πάλας
 για τον πεινώτα λόντα τον εκ της' Αφρικής,
 κι' εκείνος, άπου' γλώττωσε της πείνας το μαρτύριον,
 εξέβαλ' ένα βρυχηθμόν, είδος εθγαριστήριον,
 και καθεμά ζωόφιλος, που πρός χορός όργη,
 έτραγουδούσε το γνωστόν : τα ζώα μου άργά.

Έμώφρασε του Κήπου μας κάθε μοιμού μακρόλα,
 κι' εγγνώμων εθγαρισησε πολλούς τών χορευτών,
 και τα θηρία κύνταζα και μου' φανήκαν δια
 πώς είχαν πρόσωπα γνωστά πεινώτων Βουλευτών.

Τα καύμένα τα θηρία τα' μακάριον πολλοί,
 πουταν τήχη νάβρουν τέτοιο Κήπο Ζωολογικό,
 κι' έβλεπα και την' Αρκουδά και χορευή οάν τραλή,
 άν και λένε πός τάρκουδι δέν' χορεύει νησικό.

Τώρα πλέον τα θηρία θα χορεύσουν κοικουνάρι
 και σε στράμα θα ποφήσουν ζωοφιλου κρεβατιού...
 καλώς ήλθες, καλώς ήλθες πριν της πρώτης του Γεννάρη
 για να γίνη, Βασιλά μου, κι' ο χορός του Παλατιού.

Και καμώσεις ποικιλιας,
 μ' άλλους λόγους άγγελιας.

Το Δουβρο το περιφημο, το Δουβρο το γνωστό,
 το κομοζακουστό,
 τι μπωναμάδες έφερε, τι μπωναμάδες φέρενε!
 μακάριος άπου' μπορεί και πάει και τούς πέρινε.
 Αίματαις και πολυέλαι, κρύσταλλ' άκτινοβόλα,
 κι' άλλα κομποτεργήματα, που καταλίμπουν δια.
 Παρσι, Δόντα, Βενετιά, δέν' έξερεις τειναι τοπο
 με τα ποικιλια οσηθη του και τον ποικίλο πλοΐτο.
 Είναι το Δουβρο το γνωστό, που γοητεύει πάντα,
 κι' έχει σπουδαίαν έκπαιων τοίς έκατον τριάντα.
 Είναι το Δουβρο, Παρικλή, κωσίδη του θαβόλου,
 που τήχη Κανελλόπουλος εις την όδον Αλόλου.

Πολιτικός καθρέπτης Πλατούτα του Κωστή,
 έφημησε τοντίτσι φαιδρά και γελαστή,
 που μουτσουνα σε τούτον πολλά θα καθρεφτίση
 και σκάνδαλα ποικιλια, που κόσμος θα σοστίση.
 Πολιτικός καθρέπτης, τώρα αλ' λίγο βγαίνει...
 Πλατούτας είναι τούτος... όρε και τι θα γένη.